

[Sundhedsministeren]

det er rimeligt at sikre barnet samme behandling som de øvrige medlemmer af familien. Det er svar på spørgsmålene om, hvorfor man beskriver fratagelse af autorisation på den måde, man gør, for det er præcis den formulering, vi har over for alle andre personalegrupper i sundhedsvæsenet, som er autoriserede.

Det gælder også, når det drejer sig om beskrivelse af pligter, for med autorisation følger der også nogle pligter. Der følger et generelt sæt af forpligtelser med, nemlig at man er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, og at man er forpligtet til at føre ordnede optegnelser og afgive alle nødvendige oplysninger med henblik på kontrol og tilsyn. Man er også underkastet bestemmelser om at overholde bestemte regler med hensyn til reklamering. Det vil sige, at når man ønsker at få denne autorisation, bliver man medlem af en familie, der er underlagt nogle fælles hovedkrav. Men hvis det er noget andet, man ønsker sig – og dér har jeg lyttet med interesse til forslagene om at lave en hel nyskabelse og placere den i et andet ministerium – så er det en anden model, vi taler om, og det er muligt, at den model i langt højere grad vil kunne opfylde de ønsker, man har.

Jeg synes også, det er meget interessant, at man i stedet for at sammenligne med andre autoriserede personalegrupper hæfter sig meget ved sammenligningen med skibsmålere. Jeg har også bemærket de humoristiske formuleringer, man har fundet baggrund for at fremsætte omkring fejlbehandling i hovedet. Det er klart, at fejlbehandling af alle patienter er ulyksaligt, uanset hvori den fejlbehandling består. Men jeg må også sige, at dér, hvor det offentlige har ansvaret, hvor det offentlige henviser mennesker til psykologbehandling, har det offentlige sikret sig, at det er velkvalificerede og uddannede folk. Det er mennesker, som er ansat til at give den behandling, og deres kvalifikationer er målt ved ansættelsen, og man må gå ud fra, at de løbende bliver vurderet. Og i de tilfælde, hvor det offentlige giver tilskud til psykologbehandling, er der også udelukkende tale om mennesker, der har en kvalificeret uddannelse bag sig.

Så jeg må sige, at jeg fortsat har et problem med at forstå, at vi har et behov for autorisation. Det, man siger man vil beskytte sig imod, er, at der gives behandling af ikkeuddannede

personer, men samtidig er der ikke nogen, der har gjort sig til talsmand for et forbud mod en sådan behandling. Jeg tror ikke, at man fremmer sit formål ved præcis at titelbeskytte et bestemt ord. De privatpraktiserende psykologer vil jo kunne sikre sig ved at benytte deres akademiske uddannelse som titel i forbindelse med deres annoncering.

Jeg har lagt meget vægt på, at dette lovforslag meget nøje følger de retningslinjer, som er kommet til udtryk i beslutningsforslag nr. B 41 fra sidste samling. Der har været to dominerende retningslinjer, nemlig at der skulle gives titelbeskyttelse til akademisk uddannede psykologer, sådan at der i loven er indsat et direkte forbud imod, at man i erhvervsmæssig sammenhæng markedsfører sig som psykolog, uden at man har en akademisk uddannelse i psykologi. Samtidig er der jo selve autorisationsordningen, som også giver en titelbeskyttelse, men jeg synes personlig, at det er en dårlig forbrugervejledning, vi påtager os her, når man nu indfører to forskellige niveauer, nemlig en autoriseret psykolog og en psykolog.

Den anden hovedretningslinje har været, at der skal nedsættes et særlig sagkyndigt autorisationsnævn, og her må jeg igen pege på familiebilledet: Her har vi en konstruktion, som er fuldstændig ukendt inden for autorisationsordningen; det er en helt ny og fremmed konstruktion. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den høringsrunde, som vi har haft om dette lovforslag, har dokumenteret, at der er en klar afstandtagen fra en sådan konstruktion fra dem, der i dag er de væsentligste arbejdsgivere for psykologer, og det vil sige ikke mindst kommuner og amtskommuner. Man finder, at det er u hensigtsmæssigt, og man peger på, at man føler, at det vil være mere naturligt, at det er Sundhedsstyrelsen, som får kompetencen til at meddele autorisationer og også får muligheden for at føre tilsyn, på samme måde som vi kender det med de øvrige autorisationsordninger. Og jeg vil gerne bede om, at udvalget interesserer sig meget for præcis denne problemstilling og underkaster den en meget grundig drøftelse under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Man har jo også både statsautoriserede revisorer og almindelige revisorer, så det er vel no-